

Amb Astúries i Cantàbria, ja conec tot el Nord

Lorena

Reconec que sóc molt afortunada en el tema de viatjar, i que mai havia gaudit com enguany d'unes vacances tan ben aprofitades. Les meues clientes del súper em diuen que disfrute ara que sóc jove, ara que estic sense compromisos, ara que els meus familiars gaudeixen tots de bona salut.... Jo, segueix els seus consells i les obeïsc.

He de dir també que han de coincidir moltes coses per arribar a aconseguir-ho... i tot això junt ha fet que del 20 al 26 de setembre acabara la meua segona quinzena de vacances (eixa que no sabia si us contaria), recorrent terres asturianes i càntabres.

No sé com em sortirà aquesta vegada tot l'escrit, la intenció és de no fer-ho tan llarg com el del "Xacobeo", ja que han sigut prou seguits els dos i encara em ronden musclos i ribeiro pel cap que he de canviar ja per favada i sidra.

¡AL ATAQUE! Dilluns 20-IX. CASTELLÓ - BURGOS - LLANES (Astúries). L'eixida va ser a les sis del matí de davant l'estació de RENFE. El grup eren matrimonis de mitjana edat (pintors de brotxa grossa) de molts pobles de la província de Castelló. El xòfer, un xic de Castelló, casat a Borriol, molt simpàtic i xistós, conegut amb el nom de Tico. La guia, millor dit "superguia", Noèlia Marín, i la turista preferida, per a variar, jo.

Una primera parada la vam fer a Terol per esmorzar i altre cop carretera, quilòmetres i a creuar províncies, en aquest cas la de Saragossa i Sòria fins arribar a Burgos. Em va cridar l'atenció la quantitat de gira-sols amb falta d'aigua que es veien pel camí. ¡Déu meu, quanta sequera hi ha a Espanya!

En entrar a Burgos em vaig esglaiar al vore la manera de vestir de la gent, caçadores, xaquetons, inclòs abrics, jo que anava en la meua camiseteta de màniga curta i el jersei de fil, nugat a la cintura.... El cambrer d'on dinàvem ens va expli-

car que les primeres gotes d'aigua del nord allí es converteixen en vent.

Entre tremolons i carasses de fred vam voltar la catedral per fora i després per dins. El "organillo" a l'altar major, el rellotge "Papamoscas" i el seu secretari. És curiós, perquè està talat a un racó de la Catedral i rient. ¿Per què riu? pensareu, doncs riu de la gent que el mira. Per a vore'l, la posició més habitual és alçar el cap i quedar-se en la boca oberta, i ell riu d'això, de la cara d'endeles que fem tots quan el mirem. El "Papamoscas" surt quan sonen les hores i un altre homenet, que és el seu secretari, és qui senyala els quarts.

Hi ha parts de la Catedral que estaven en bastides, perquè l'estaven netejant, el contrast de la part neta a l'altra era sorprenent. Una inversió de molts milions, perquè és una Catedral molt gran i espectacular.

De Burgos i creuant Cantàbria, arribem a Astúries. No vull arribar a Llanes sense anomenar-vos, entre altres llocs, Torrelavega, una ciutat prou important, de 60.000 habitants, per la fira del bestiar que es celebra cada dimecres, i Sant Vicent de la Barquera, un poblet molt bonic i turístic amb "barquetes" que quan puja la maró estan dretes i quan baixa tombades.

Tots sabeu, pels comentaris que faig a cada article, que una de les coses que més m'impresiona són els paisatges, doncs vull

informar-vos d'un detall que Noèlia ens va remarcar varies voltes. Es tracta de la diferència de color que s'aprecia entre el blau del mar cantàbric i just al costat el verd de les seues muntanyes. Cosa curiosa que no puc dir que no he vist.

Recorde el viatge a

Mirador de la Reina. Astúries.

Platja de Sant Llorenç. Gijón.